



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobkyně: **M. K.**, narozená dne -  
bytem -

proti  
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**  
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti: **Ing. A. H.**, narozený dne -  
bytem -

**o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 20. 7. 2016, č. j.: 1122995/2016**

**takto:**

- I. Rozhodnutí žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 7. 2016, č. j.: 1122995/2016, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 10. 5. 2016, č. j.: R419/2016/OOS/DUŠ-8, se zrušuje.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

### Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2016, č. j.: 1122995/2016, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 10. 5. 2016, č. j.: R419/2016/OOS/DUŠ-8, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupků proti občanskému soužití podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za což jí byla podle § 49 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně jí byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně se uvedených přestupků měla dopustit tím, že ad 1) dne 3. 3. 2016 z místa svého trvalého bydliště v M., v ulici L. napsala na facebookových stránkách „OKO poradna a help point pro rodiče s dětmi“ (<https://www.facebook.com/groups/okoporadna/>) o zúčastněné osobě, která si příspěvek přečetla na svém mobilním zařízení v NC Eden na Praze 10, v ulici U Slavie 1527, že je jako pouliční vořech, parchant a pouliční směska, čímž ho úmyslně urazila na cti, ad 2) dne 4. 3. 2016 z místa svého trvalého bydliště v M., v ulici L. napsala na facebookových stránkách „OKO poradna a help point pro rodiče s dětmi“ (<https://www.facebook.com/groups/okoporadna/>) o zúčastněné osobě, která si příspěvek přečetla na svém mobilním zařízení v NC Eden na Praze 10, ulice U Slavie 1527, že je duševní mrzák, který bude bojovat za práva chlapů na znásilňování žen, čímž ho úmyslně urazila na cti.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že právní věta výroku neodpovídá zákonu, není zřejmé, kterou ze dvou alternativ skutkové podstaty přestupku měla naplnit, co se týče výroku ad 1), vyprovokovala jej zúčastněná osoba, která vyslovila konkrétní urážlivý výrok a nastavila tak úroveň komunikace; výrok byl vysloven v určitém kontextu. Výroky byly též proneseny ve spontánní diskusi na sociální síti. Hodnotové soudy požívají až na krajní excesy ústavní ochrany, žalovaný však nezjišťoval, zda jde o takový soud či faktické tvrzení; je třeba rovněž brát v potaz, kdo, kde, kdy, jak a o kom výrok pronesl a jaký výrok to byl; to žalovaný nezjišťoval. Výrok ad 2) dilem odkazuje na prokazatelná fakta, zúčastněná osoba totiž hájila postup, kdy si znásilněná žena vzala pro dobro dětí násilníka; zúčastněná osoba se agresivně vymezuje vůči samoživitelkám; výrok byl vzhledem k šokujícímu jednání zúčastněné osoby legitimní. Správní postih má být subsidiární a nezasahovat do soukromoprávních sporů. Při pronášení šokujících výroků je třeba počítat s odpovídající odezvou. Zúčastněná osoba je též veřejně činná a známá osoba, jež se aktivně účastní veřejných debat, je aktivistou, osobností veřejného života, takové osoby však požívají nižší míry ochrany vůči projevům druhých, což žalovaný nevzal v potaz. Osobní život zúčastněné osoby je v rozporu s jejími názory; tato osoba navíc trpí poruchou osobnosti a v diskusích atakuje jiné osoby urážlivými výrazy. Cti lze i pozbyt. Žalobkyně je nemajetnou občankou, jež se rozvedla po 19 letech domácího násilí, bývalý partner mj. útočil na dceřino postavení samoživitelky. Odůvodnění rozhodnutí je stručné, nedostatečné a nerozvádí hodnocení důkazů, s námitkami žalobkyně se žalovaný nevypořádal a vyčítá jí negativní vztah k zúčastněné osobě; hodnocení důkazů v podstatě není provedeno. Není uvedeno, proč je přestupek shledán úmyslným. Odůvodnění sankce je nedostatečné, zákonná kritéria jsou toliko citována, ale neposuzována, nebyly hodnoceny žalobkyniny majetkové poměry; náklady přestupkového řízení měly být též uloženy v nižší výši. Žalovaný označuje kontext žalobkyniných výroků explicitně jako irelevantní. Určení místní příslušnosti je taktéž pochybné.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný vyslovil s žalobou nesouhlas. Předně žalovaný odkázal na vypořádání žalobkynina podnětu k zahájení přezkumného řízení. Dále uvedl, že odkaz na subsidiaritu správního trestání není namístě, jelikož řešený přestupek je návrhový. Prvoinstanční orgán shledal v žalobkynině jednání úmysl přímý, což odůvodnil, řádné odůvodnění nepostrádá ani uložení sankce. Osoba pachatele je hodnocena ve vztahu k uskutečněnému jednání, nikoliv majetkovým poměrům;

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

žalovaný nebyl povinen zjišťovat majetkové poměry žalobkyně; skutečnosti rozhodné pro upuštění od povinnosti hradit náklady řízení měla žalobkyně uvést sama. Při ukládání sankce nevybočil žalovaný ze správní praxe; námitka neuspokojivých majetkových poměrů je účelová. Byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, skutek se stal, čímž byla naplněna formální i materiální stránka přestupku; sankce i povinnost nahradit náklady řízení byla uložena v souladu se zákonem. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SRS“).
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) SŘS.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně měla dne 3. 3. 2016 z místa svého trvalého bydliště v M., v ulici L. napsat na facebookových stránkách „OKO poradna a help point pro rodiče s dětmi“ (<https://www.facebook.com/groups/okoporada/>) o zúčastněné osobě, která si příspěvek měla přečíst na svém mobilním zařízení v NC Eden na Praze 10, v ulici U Slavie 1527, že je jako pouliční vořech, parchant a pouliční směska, čímž ho měla úmyslně urazit na cti, a dne 4. 3. 2016 měla z místa svého trvalého bydliště v M., v ulici L. napsat na facebookových stránkách „OKO poradna a help point pro rodiče s dětmi“ (<https://www.facebook.com/groups/okoporada/>) o zúčastněné osobě, která si příspěvek měla přečíst na svém mobilním zařízení v NC Eden na Praze 10, ulice U Slavie 1527, že je duševní mrzák, který bude bojovat za práva chlapů na znásilňování žen, čímž ho měla úmyslně urazit na cti.
8. Ve dnech 7. 3. 2016 a 9. 3. 2016 byla doručena Obecnímu úřadu Osek podání zúčastněné osoby, jimiž bylo navrhováno projednání přestupků dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, jichž se měla dopustit žalobkyně. Věc byla poté předána přestupkové komisi Města Rokycany, která usnesením ze dne 17. 3. 2016, č. j.: MeRo/1234/OSP/16, návrhy postoupila Úřadu městské části Praha 10 (prvoinstančnímu orgánu); postupující orgán vyšel z e-mailové komunikace se zúčastněnou osobou, podle níž došlo k přečtení výroků, jež měly zakládat přestupkové jednání, na území Městské části Praha 10.
9. Dne 29. 3. 2016 bylo žalobkyni oznámeno zahájení přestupkového řízení a žalobkyně též byla předvolána k ústnímu jednání.
10. Dne 28. 4. 2016 se ve věci konalo ústní jednání, z nějž byl vyhotoven protokol, č. j.: R419/2016/OOS/DUŠ-4. Mezi žalobkyní a zúčastněnou osobou se nepovedlo uzavřít smír. Následně žalobkyně doložila některé dokumenty, jež převážně obsahovaly internetové působení zúčastněné osoby.
11. Zúčastněná osoba (coby navrhovatel) během ústního jednání uvedla, že žalobkyně odvádí pozornost od předmětu řízení, žalobkyni nikdy neurazil; žalobkyní doložené dokumenty, představují mj. výňatky z jeho publikační činnosti. Žalobkyně jej neustále uráží, přičemž názory zúčastněné osoby prezentuje překrouceným, ba lživým způsobem.
12. Žalobkyně (coby obviněná z přestupku) během ústního jednání uvedla, že zúčastněná osoba urážela ženy žijící samy s dítětem, výrok ad 1) byl reakcí na tvrzení zúčastněné osoby, že by se všem dětem měly dělat testy DNA, u pouličních štěňat je totiž též sporné, kdo je jejich otec. Zúčastněná osoba uvádí na adresu žen i jiných skupin osob urážlivá označení, na svých internetových stránkách zveřejnila i osobní údaje svých nezletilých dětí a jejich matek. Jakákoliv obrana vůči invektivám vyústí v podání trestního oznámení ze strany osoby zúčastněné. Výrok ad 2) reagoval na tvrzení zúčastněné osoby, která dávala za vzor ženu, jež si vzala muže, jenž ji znásilnil, jednalo se o úvahu, jak by celá věc mohla dopadnout, kdyby tento názor sdílely i jiné státy. Sporné výroky skutečně napsala.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

13. Poté bylo dne 10. 5. 2016 ve věci vydáno prvoinstanční rozhodnutí, č. j.: R419/2016/OOS/DUŠ-8, proti němuž se žalobkyně odvolala. Následně žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně.
14. Součástí správního spisu jsou i e-mailová komunikace zúčastněné osoby s Městským úřadem Rokycany, krátké úryvky facebookové komunikace, jejichž součástí jsou i sporné výroky, jež jsou žalobkyni kladeny za vinu, oznámení a předvolání žalobkyně ze dne 29. 3. 2016 a též vícero dokumentů doložených žalobkyní.
15. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
16. Předně je nutno uvést, že ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích představuje zákonné omezení svobody projevu zaručené čl. 17 Listiny základních práv a svobod, příp. též čl. 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud jde o svobodu projevu v užším smyslu (verbální vyjádření ústní či písemné), je třeba každé její omezení orgány veřejné moci v demokratickém právním státě pečlivě zvažovat. Přestože svoboda projevu není neomezitelná, je třeba v každém individuálním případě pečlivě posuzovat, zda zásah do této svobody není disproporční ve vztahu k právu jiných či k veřejnému zájmu, jež mají být tímto omezením chráněny. Konkrétně při aplikaci ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích je třeba zkoumat, zda byla naplněna i materiální stránka přestupku a zda ve vztahu ke kontextu a k jednání poškozeného (zde zúčastněné osoby) došlo určitým projevem k disproporčnímu zásahu do jeho osobnostních práv.
17. Aspekty, na něž je třeba brát v projednávané věci zřetel a které zdejší soud v tomto rozsudku zdůrazňuje, jsou z velké části reflexí léta budované judikatury Ústavního soudu ČR (dále jen „ÚS“); jako příklady lze uvést nálezy ze dne 15. 3. 2005, sp. zn.: I. ÚS 367/03, usnesení ze dne 30. 11. 2001, sp. zn.: IV. ÚS 283/99, nálezy ze dne 11. 11. 2005, sp. zn.: I. ÚS 453/03, nálezy ze dne 17. 7. 2007, sp. zn.: IV. ÚS 23/05, nálezy ze dne 4. 4. 2005, sp. zn.: IV. ÚS 146/04, nálezy ze dne 3. 2. 2015, sp. zn.: II. ÚS 2051/14, nálezy ze dne 19. 1. 2016, sp. zn.: I. ÚS 750/15, atd.
18. K otázkám souvisejícím s přestupky proti občanskému soužití se opakovaně vyslovoval i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“). V rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j.: 10 As 27/2017 - 47, NSS zdůraznil, že v případě urážky na cti je třeba situaci posuzovat i v kontextu ostatních okolností, s ohledem na ustanovení § 2 zákona o přestupcích je třeba naplnit i materiální stránku přestupku a je třeba šetřit principu subsidiarity správněprávní represe. Na nutnost zkoumat vždy též naplnění materiální stránky přestupku NSS apeloval v rozsudcích ze dne 20. 7. 2017, č. j.: 2 As 29/2017 - 28, a ze dne 22. 7. 2013, č. j.: 8 As 83/2012 - 38. Konečně v rozsudku ze dne 9. 2. 2016, č. j.: 10 As 49/2015 - 34, NSS nastínil, že je třeba vnímat a reflektovat kontext vynesení výroků, jež mají být vyhodnoceny jako přestupek, a posoudit, zda nelze poškozeného (navrhovatele) chápat ve vztahu k výročkům jako veřejně činnou osobu; s odkazem na Evropský soud pro lidská práva pak uvedl, že důležitý faktor při hodnocení proporcionality zásahu do svobody slova je povaha a závažnost uložené sankce.
19. Žalovaný i prvoinstanční orgán posoudily jednání žalobkyně, avšak nijak se nezabývaly předchozím chováním zúčastněné osoby ani širším kontextem diskuse, během níž žalobkyniny výroky zazněly, a to ani při úvaze o druhu a výměře sankce. Žalovaný sice na s. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyniny výroky hodnotil v kontextu, ale kontextem mínil toliko žalobkyninu promluvu, trestnost výroků je ovšem třeba zhodnotit v kontextu celé diskuse a předchozího jednání zúčastněné osoby.
20. Jelikož prvoinstanční orgán neposoudil vytykané jednání v celé jeho komplexitě, tj. nepřihlédl k některým zásadním okolnostem spáchání údajného přestupku (kontext a úroveň celé diskuse) ani k předchozímu jednání poškozeného (zúčastněné osoby) a žalovaný tyto vady nenapravil, nezbylo soudu než shledat napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i proto, že se žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nevypořádal s žalobkyninou odvolací námitkou, dle níž je zúčastněná osoba člověkem veřejně známým, a proto nemůže počítat s takovým rozsahem ochrany, který svědčí osobám, jež veřejně známé nejsou.

21. S absencí výše uvedených zřetelů v rozhodnutí správních orgánů souvisí i neposouzení naplnění materiální stránky přestupku, jakož i nevyhodnocení charakteru žalobkyniných výroků jako faktických, hodnotových či hybridních.
22. V kontextu neposouzení některých zásadních skutečností, jež by mohly vyznívat ve prospěch žalobkyně, působí nevhodně i tvrzení prvoinstančního orgánu o pohrdavém postoji žalobkyně k názorům zúčastněné osoby. Je právem kohokoliv mít pohrdavý postoj k názorům druhých; vyjádření tohoto postoje sice musí být v souladu se zákonem, avšak není možné, aby byl se zákonem rozporný samotný postoj sám o sobě. Krom toho tvrzení, že by úřední osobě mohlo z názorů zúčastněné osoby zaskočit, dává tušit žalobkynin nesouhlas s názory zúčastněné osoby, ba i šokovanost těmito názory, ale nesvědčí o ničem, co by se dalo charakterizovat silným výrazem „pohrdání“. Uvedené tvrzení je v rozhodnutí zcela nadbytečné a v kontextu neposouzení některých důležitých skutečností působí i (jistě nezamýšleným) dojmem tendenčnosti.
23. Žalovaný též odmítl přihlížet k žalobkynin doloženým odkazům na internetové stránky, aniž by se zabýval tím, zda by nemohly prokázat status zúčastněné osoby jako osoby veřejně činné.
24. Pokud byla v důsledku nepřihlédnutí ke kontextu vedené diskuse a k předchozímu chování zúčastněné osoby shledána nepřezkoumatelnou úvaha o vině, tím spíše to platí pro úvahu o sankci. Správní orgány dokonce ani hrubý výrok zúčastněné osoby, který bezprostředně předcházel prvnímu skutku, nevyhodnotily jako polehčující okolnost.
25. Soudu tak nezbylo než napadené rozhodnutí seznat nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
26. Pokud jde o výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí, nesdílí soud názor žalobkyně, že není zřejmé, kterou z alternativ skutkové podstaty přestupku měla naplnit. U každého z obou přestupků je tučně uvedeno, že se její žalobkyně měla dopustit ublížením na cti tím, že jiného urazila; formulace „čímž ho úmyslně urazila na cti“ v popisu skutku nezavdává pochybnost o tom, jaká alternativa (urážka) měla být naplněna.
27. Namítá-li žalobkyně, že zúčastněná osoba nemohla být jejími výroky uražena, neboť se jedná o osobu bezectnou, není tomu tak. Ustanovení čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému (tedy i zúčastněné osobě) právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Přitom základní práva jsou v souladu s čl. 1 Listiny základních práv a svobod nezadatelná, nezcizitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná a podle téhož ustanovení jsou všichni lidé svobodní a rovní v důstojnosti i právech. Zúčastněná osoba má tudíž stejnou důstojnost jako kterýkoliv jiný člověk a nemůže ji žádným způsobem ztratit. Je možné, že v rámci některých normativních systémů člověk může svou čest ztratit, avšak podle práva, jež je platné v ČR, se toto nikomu stát nemůže.
28. Odůvodnění formy zavinění ve formě úmyslu je obsaženo již na s. 2 rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Žalobkyně si podle zjištění správního orgánu byla vědoma, že její výroky jsou způsobivé urazit zúčastněnou osobu, a proto jich úmyslně užila. Správní orgán tedy uvedl, proč v jednání žalobkyně shledal úmyslné zavinění.
29. Co se týká nepřihlédnutí k žalobkyniným majetkovým poměrům při úvaze, jakou výměru sankce uložit, neshledává v tom soud pochybení. Správní orgány takovou úvahu vést explicitně nemusely, neboť z žalobkyniných tvrzení ani ze správního spisu v době vydání napadeného rozhodnutí nijak nevyplývalo, že by žalobkyniny majetkové poměry byly tristní, a uložení pokuty 2 500 Kč nepředstavuje za obvyklých okolností částku, jež by mohla být likvidační, a to ani u osob s nižším ekonomickým nívau. Totéž se týká i námitky brojící proti uložení náhrady nákladů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč; v průběhu přestupkového řízení nevyšel najevo žádný důvod hodný zvláštního zřetele, jenž by odůvodňoval plné nebo částečné upuštění od povinnosti náklady řízení hradit (§ 79 odst. 3 zákona o přestupcích a contrario).

30. Ohledně určení místní příslušnosti lze zcela přisvědčit správním orgánům. Podle ustanovení § 55 odst. 1 zákona o přestupcích je k projednání přestupku místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán. Jelikož se jednalo o přestupky distanční, bylo místem spáchání přestupků, jichž se měla dopustit žalobkyně, jak místo jednání (M.), tak i místo, kde došlo k následku (Praha 10). Úřad městské části Praha 10 byl tak v uvedené věci místně příslušným správním orgánem.
31. Jelikož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, bylo by zcela irelevantní provádět jakékoliv dokazování k meritu věci. Soud proto dokumenty, které žalobkyně v rámci soudního řízení předložila, jako důkaz neprovedl. Žalobkyni nic nebrání, aby své důkazy předložila v novém řízení před správními orgány.
32. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) SŘS žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
33. Soud využil svého práva a zrušil i prvoinstanční rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 10. 5. 2016, č. j.: R419/2016/OOS/DUŠ-8. Většinu vážných vad totiž obsahovalo již toto rozhodnutí a soud kladl zvýšený důraz na zachování dvojinstančnosti přestupkového řízení.
34. V novém rozhodnutí správní orgány celou věc znovu, důkladně posoudí, a to v intencích těch aspektů, jež soud vyslovil v odstavcích výše, jakož i s ohledem na judikaturu NSS a ÚS. Správní orgány zejména přihlédnou k celkovému, širšímu kontextu i úrovni diskuse vedené před vyslovením sporných výroků a k předchozímu jednání zúčastněné osoby, dále posoudí, zda zúčastněná osoba vystupovala v diskusích jako osoba veřejně činná a zda byla naplněna i materiální stránka přestupku, a bude se zabývat charakterem sporných výroků (faktický, hodnotový, smíšený). Správní orgány vezmou v potaz spontánní charakter diskuse na sociální síti a ve vztahu ke kontextu diskuse přihlédnou též k osobním poměrům žalobkyně a zúčastněné osoby; za své vezmou prizma subsidiarity správněprávní represe. Bude-li žalobkyně opět shledána vinnou z některého z přestupků, tak při určování druhu a výměry sankce budou správní orgány postupovat s ohledem na kontext a charakter diskuse i předchozí jednání zúčastněné osoby; minimálně u přestupku ad 1) posoudí bezprostředně předcházející jednání zúčastněné osoby jako polehčující okolnost. Podle ustanovení § 78 odst. 5 SŘS jsou správní orgány tímto právním názorem Městského soudu v Praze vázány.
35. V zájmu hospodárnosti a efektivity budoucího řízení soud na okraj uvádí dvě poznámky. Předně nebylo vadou napadeného rozhodnutí, že se v něm žalovaný explicitně nevypořádal s majetkovými poměry žalobkyně, neboť ty až do právní moci rozhodnutí nikterak nevyšly najevo; v současnosti však již ze správního spisu vyplývá žalobkynina neutěšená sociální situace, proto je potřebné, aby v novém rozhodnutí v případě výměry sankce žalovaný explicitně odůvodnil, proč není pro žalobkyni likvidační. Druhá poznámka se týká změny právní úpravy; v současnosti platný a účinný zákon č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích vyžaduje k naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití (§ 7 odst. 1 písm. a) hrubé uražení, je tedy alespoň z lingvistického hlediska pro žalobkyni příznivější, na druhou stranu za jeho spáchání hrozí dle nové úpravy přísnější sankce (§ 7 odst. 4 písm. a); bude na správních orgánech, aby posoudily aplikování jaké právní úpravy je pro žalobkyni ve svém celku příznivější.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 SŘS. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobkyni náklady nevznikly. Pokud jde o zúčastněnou osobu, té rovněž žádné náklady nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

**Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 22. července 2019

Mgr. Dana Černovská v.r.  
samosoudkyně